

Sennukurssilla haettiin keveyttä ja rentoutta

Riitta-Marja Leinonen sai sennukurssilla joka päivä uusia ahaa-elämyksiä ja onnistumisen kokemuksia.

Sennukurssi järjestettiin loppukesällä yleisön pyynnöstä.

– Aikuiset vakiotuntillaiset toivoivat omaa kurssia, jonka aikana kerrataisiin tiivimmin vuoden aikana tunneilla opittua. Tällainen tiiviskurssi tukeekin hyvin ratsastajia, jotka normaalisti ratsastavat vain kerran tai pari viikossa, selvitti ratsastuksenopettaja Anna Kilpeläinen.

Tallilla järjestettiin pitkin kesää leirejä junnukäisille, mutta sennukurssi oli ainoa laatuaan. Mukaan mahtui yhdeksän kurssilaisista, jotka kaikki olivat opettajalle tuttuja. Porukka oli jaettu kahteen ryhmään opetuksen yksilöllisyyden ja tehokkuuden maksimoimiseksi.

Oululainen Päivi Pelkonen oli kurssilla oppimassa uutta ja nauttimassa tehohevostelusta. Hevoskärpäsen pureman aikuisiällä saaneelta tätiratsastajalta löytyi heti vastaus kysymykseen,

mikä kurssissa oli parasta.

– Ihanaa, kun pääsee ratsastamaan joka päivä!

Tavoitteena tasapaino ja yhteistyö

Viiden päivän kurssi oli jaettu viiteen eri teemaan: istunta, hevosen oppiminen, kokoaminen, väistöt sekä puomit ja esteet. Kutakin teemaa hiottiin paitsi kahdella ratsastustunnilla, myös teorialunnilla niiden välissä. Ratsastustunteja kuvattiin videolle ja videoita katsottiin porukalla. Kurssi oli koulupainotteinen viimeisen päivän puomi- ja esteharjoituksia lukuun ottamatta. Myös kurssilaisten omat toiveet otettiin ohjelmassa huomioon.

Kurssilaiset kehuivat opettajaansa, ja moni tunnusti olevansa kurssilla nimenomaan hänen takiaan.

– Annalla on mukavan rauhallinen opetustyyli, ja hän kiinnittää huomiota pahoihin tapoihimme,

Kempeleläisen Koivikon Ratsutilan sennujen kesäkurssilla kerrattiin talven aikana opittua ja ruodittiin juurta jaksain ratsastuksen perusasioita istunnasta apujen käyttöön niin teoriassa kuin käytännössäkin. Viikon iskusanat olivat keveys ja rentous.

Päivi Pelkonen mielestä parasta oli kurssilla se, että pääsi ratsastamaan joka päivä.

Ratsastuksenopettaja Anna Kilpeläinen ohjasi Hanna Liljebladia väistöissä paitsi kertomalla avut, myös perustelemalla ne.

kuten istunnan jännittymiseen tai kovaan käteen, Riitta-Marja Leinonen pohti.

Ensimmäisen päivän istuntakertaus tulikin kurssilaisten mukaan tarpeeseen, istuntaan kun ei viikkotunneilla koskaan oikein ehditä perusteellisesti paneutua.

Kurssilaisilla oli selvä mielikuva siitä, millaiseen ratsastukseen he haluavat pyrkiä ja mitä ovat kurssilla opettelemassa.

– Tärkeintä ratsastuksessa olisi saavuttaa sellainen ratsastuskokemus, että sekä minä

että hevonen nauttisimme siitä. Olisimme tasapainossa ja hevonen toimisi ajatuksen lailla. Harvoinpa tuota tapahtuu, mutta silloin kun tapahtuu, sillä elämyksellä jaksaa taas monta kuukautta eteenpäin, vakuutti Annan oppilaana jo vuosia viihtynyt Hanna ”Lilje” Liljeblad.

Kurssilaisten kokemusten mukaan nimenomaan keveys ja rentous ovat juuri niitä kaikkein haasteellisimpia opittavia asioita, jotka eivät tahdo onnistua millään.

– Vähän väliä huokaisen it-

sekseni, että ”mä en osaa ratsastaa yhtään!”, totesi neljännesvuosisadan omien sanojensa mukaan ”päin mäntyä” ratsastanut Riitta-Marja.

Kurssi oli kehityshyppäys

Teoriatunneilla teemoihin perehdyttiin perusteellisesti keskustellen ja kysellen. Erilaiset mielikuvat ja käytännön tekeminen korostuivat.

– Parasta tällaisessa kurssissa on, että on kerrankin aikaa

keskustella oppilaiden kanssa opituista asioista, opettaja-Anna iloitsi.

Kurssilaiset olivat samaa mieltä.

– Näiden tuntien jälkeen ei välttämättä ole hiki, mutta aivot kihisevät sitäkin enemmän, Lilje kuvaili.

– Yleensä se menee niin, että ratsastustuntien lopulla herää pieni oivallus siitä, mitä pitäisi tehdä. Nyt siitä pääsee suoraan jatkamaan jo samana tai viimeistään seuraavana päivänä, eikä tarvitse odottaa viikkoa, että pääsee seuraavan kerran hevosen selkään. Oma kehittyminenkin on helpompi huomata, Päivi mietti.

Kurssilaiset pitivät tärkeänä sitä, että teoriasta ja ratsastustunneista vastasi yksi ja sama ihminen, jolloin ne tukivat mahdollisimman hyvin toisiaan.

– Olen saanut joka päivä uusia ahaa-elämyksiä, ja tyhmiäkin kysymyksiä on voinut esittää. Tunneilla käymiseen verrattuna kurssi on ollut oikea kehityshyppäys, Riitta-Marja totesi.

Viimeisen päivän esteharjoitukset olivat monelle itsensä ylittämisen paikka, niin myös Riitta-Marjalle.

– Oli pakko uskaltaa ja luottaa Annaan. Junnuvuosilta jäi muitamia huonoja kokemuksia, mutta ne unohtuivat täällä, hän iloitsee.

Koivikko sai kehuja kurssi-paikkana paitsi opettajansa ansiosta, myös siksi, että siellä hevoset saivat töidenkin lomassa viettää vapaata hevosen elämää laitumella, mikä on harvassa ratsastuskoulussa mahdollista.

– Hevostenkin lounastauko tuntien välissä tuli varmasti tarpeeseen, sennut vakuuttivat.

Tärkeänä kurssilaiset pitivät myös hevosen käsittelyä, mikä viikkotunneilla käydessä jää usein vähemmälle. •